

Jan Ivanega, Slavnostní vjezd Maxmiliána II. do Vídně roku 1552, České Budějovice 2008, 92 s. (Bakalářská práce Historického ústavu Filozofické fakulty JU v Českých Budějovicích)

Posudek vedoucího bakalářské práce

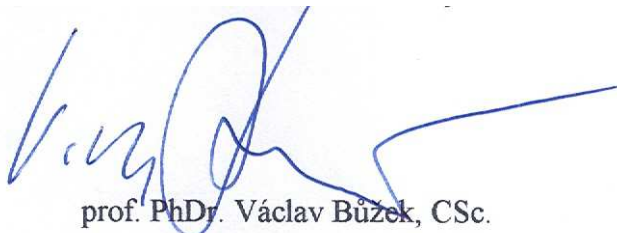
Úpěnlivé volání evropské historiografie po promýšlení takových teoretických konceptů, které by obrátily pozornost historiků a historiček k novým politickým dějinám, z jejichž zorného úhlu by nezmizel člověk, vyslyšela mimo jiné Barbara Stollberg-Rilinger z münsterské univerzity, jež s vynikající znalostí teoretické literatury vypracovala koncept symbolické komunikace, který navíc použila v řadě svých děl o rituálech v Římsko-německé říši z počátku 21. století. Barbara Stollberg-Rilinger obrátila pozornost k obsahu symbolických prostředků, v nichž se před očima dobového pozorovatele zrcadlila hierarchie společenského řádu, její neustálé potvrzování v rituálech moci a konstrukcích obrazů jako výrazu sebe prezentace individua. Tuto náročnou historickoantropologickou optiku pohledu si zvolil Jan Ivanega, který ve své bakalářské práci interpretoval symbolické rituály a obrazy při vjezdu Maxmiliána II. do Vídně v květnu 1552.

Zpracování badatelsky závažného tématu se ujal s nevšední heuristickou pílí, která mu umožnila vyzdvihnout silné a slabé stránky dosavadní domácí i zahraniční literatury o dějinách Habsburků v 16. století. Pramennou oporu k interpretaci slavnostního vjezdu našel ve třech novolatinských humanistických básních dvou autorů – Jana Bannona z Fenixfeldu a Johanna Mylia Bornensia, jež mají výsostně panegyrický ráz. Přestože nelze zastírat, že autorovi práce činila humanistická latina jisté obtíže, neboť se neubráníl v dílčích případech příliš volným převodům básnické výpovědi do češtiny, jak by asi přesněji vystihl školený klasický filolog, dokázal mnohmluvnému básnickému žánru porozumět s nevšední všímavostí pro vystižení podstaty symbolů v myšlenkovém zrcadle urozené i neurozené společnosti habsburské monarchie poloviny 16. století. Svou vyvinutou interpretační schopnost prokázal především ve čtvrté kapitole, v níž doslova vykreslil obrazy prezentace Maxmiliána II., Marie Španělské, Adama z Ditrichštejna, obou autorů básnických děl i Turků. Zvláštní uznání si zaslouží pečlivě sestavená a dobře promyšlená obrazová příloha, která ukazuje ideály očekávané sebe prezentace Maxmiliána II. v dobových obrazových pramenech.

Až na pár prohřešků v rozsáhlém a analyticky pojatém vědeckém aparátu napsal Jan Ivanega svou bakalářskou práci svěžím jazykem, jenž se vyznačuje přesnou větnou skladbou, jasnou výpovědí a shoduje se s pravopisnou normou současného českého jazyka. Jan Ivanega prokázal ve své práci řadu předností. Dobře zvolené téma dokázal uchopit po stránce

heuristické a metodologické neokázalým a vpravdě velmi náročným způsobem. Bezpečně se orientuje v rozsáhlém souboru literatury. A co oceňuji nejvíce, umí si klást otázky, výtečným způsobem interpretuje prameny a rozumí symbolickým obrazům doby, v níž žila hlavní postava jeho rozpravy. Pokora autorské výpovědi svědčí o myšlenkové trýzni, pochybách, návratech a neustálém hledání cesty dějinami. Zdá se mi, že pojetím a hlavně zpracováním tématu autor jedno z východisek svého vědeckého hledání našel.

Bakalářská práce Jana Ivanegy po heuristické, metodologické a především interpretační stránce vysoce překračuje běžné nároky kladené na tento typ kvalifikačních spisů. Práci s potěšením doporučuji k obhajobě a posléze také k částečnému publikování. Její kvalitu hodnotím jednoznačně stupněm **v ý b o r n ě**.

prof. PhDr. Václav Bůžek, CSc.

České Budějovice 25. 05. 2008